

Arrest

nr. 48 404 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2008 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een asielaanvraag in.

Op 2 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 maart 2010 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 40 745 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juni 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 28 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M.T.A. (...)
(...)
en van nationaliteit te zijn: Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2010 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 13/11/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24/03/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 10/06/2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omwille van de problemen die haar man er zou hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds uitvoerig behandeld werden tijdens de asielprocedures van zowel betrokkene als die van haar man. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve evenmin de tegenpartij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigert toe te kennen omwille van de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat het dan ook logisch is dat zij volledig verwijst naar het verzoekschrift tot beroep dat namens haar echtgenoot wordt ingesteld. Volledigheidshalve citeert zij de aldaar aangehaalde middelen:

Verzoeksters echtgenoot voert in een eerste middel de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) aan.

Verzoeksters echtgenoot zet zijn middel verder als volgt uiteen:

“Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet afdoende zijn; Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht; In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is;

Verzoeker steunde zijn nieuwe asielaanvraag op duidelijk nieuwe bewijselementen; Niettemin werd deze elementen als vanouds louter bestempeld als algemene informatie, zodat zij simpelweg niet in overweging werden genomen; Eens te meer dient te worden vastgesteld dat verweerster steeds opnieuw met twee maten en twee gewichten wenst te werken; Wanneer het op haar eigen motivering aankomt wordt ijverig beroep gedaan op allerhande publicaties die van het internet af te halen zijn, en die bijgevolg als algemene informatie te beschouwen zijn; Maar van zodra een asielaanvrager een document bijbrengt dat niet zijn of haar naam draagt, wordt dit nauwelijks in overweging genomen en zonder meer als “te algemeen” afgewimpeld; Op dergelijke wijze wordt iedere bewijsvoering vanzelfsprekend onmogelijk; Het kan natuurlijk niet de bedoeling zijn dat een dergelijke ingrijpende beslissing zoals de bestreden beslissing er één is, enkel en alleen gestoeld wordt op een opmerking dat een bepaald bewijsstuk niet als persoonlijk wordt aanzien om een hele aanvraag te weigeren; Nergens wordt eigenlijk het relaas van verzoeker als dusdanig in twijfel getrokken;

Voor het overige beperkt verweerster er zich toe terug te grijpen naar haar eerdere beslissing, welke evenzeer onderhevig was aan duidelijke bezwaren, zoals hieronder zal blijken;

Vooreerst acht verweerster het ongeloofwaardig dat verzoeker als enige persoon binnen de hele PUK zou hebben ingestaan voor de registratie van de gegevens aangaande munitie, lonen en pensioenen, voedsel en meubels; Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het loutere feit dat verzoeker deze functie uitoefende niet in vraag wordt gesteld; Met andere woorden, los van het feit dat verzoeker alleen instond voor deze functie, dan wel dat er collega's en/of hiërarchisch hogeren mede betrokken waren, wordt erkend dat verzoeker wel kennis had of minstens kon hebben van deze belangrijke en vertrouwelijke informatie. Op deze wijze bestond er voor verzoeker wel degelijk een risico dat hij vroeg of laten zou kunnen worden geconfronteerd en benaderd tot het vrijgeven, aanpassen, of weglaten van bepaalde gegevens, gelet op zijn functie. Het enkele feit of verzoeker nu al dan niet alleen instond voor deze functie, wijzigt niets aan de problematiek welke aan de oorsprong lag van de vlucht uit zijn land.

Ten tweede wordt aan verzoeker verweten dat hij weinig concrete bewijselementen kan vrijgeven of de rapporten van de inlichtingendienst. Dit is echter volledig logisch en begrijpelijk. Het betroffen immers rapporten die niet voor de buitenwereld bestemd waren, en die dan ook geheim werden gehouden. Verzoeker is deze informatie enkel te weten gekomen via zijn vriend, die louter al door het te vertellen aan verzoeker een enorm risico nam. Dat verzoeker geen concrete stukken, bijvoorbeeld de kwestieuze rapporten, kan voorleggen is in dit kader niet meer dan logisch. Het is dan ook volstrekt foutief om op deze basis te motiveren dat het feitenrelaas van verzoeker gelogen zou zijn.

Ten derde wordt, geheel klassiek, ingegaan op de bewijselementen die verzoeker wel voorbrengt. Zoals steeds wordt de bewijswaarde zonder meer in twijfel getrokken zodat het voor een kandidaat-vluchteling quasi onmogelijk wordt om zijn situatie te bewijzen. Immers in het ene geval wordt aan verzoeker verweten dat hij over bepaalde elementen onvoldoende bewijs bij brengt, en wordt om deze reden tot de ongeloofwaardigheid besloten, terwijl in andere geval, waar er wel bewijsstukken worden bijgebracht, deze zonder meer, en zonder motivering, als ongeloofwaardig worden afgedaan. Door dergelijke motiveringstactiek toe te passen wordt iedere vorm van positieve bewijslevering door een kandidaat-vluchteling onmogelijk gemaakt.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van verweerster in casu uiterst gebrekkig is.”

3.2. Verzoekster citeert tevens het tweede middel van het verzoekschrift ten aanzien van haar echtgenoot:

“Aangaande de subsidiaire bescherming.

Het CGVS weigert in de beslissing van 2 december 2009 zelfs de subsidiaire bescherming toe te kennen, gewoon, en zonder verdere motivering, stellende dat er in de regio van verzoeker geen reëel gevaar zou aanwezig zijn.

Men is inderdaad van oordeel dat er in de regio in dewelke verzoeker woonachtig is, geen aanhoudende gevechtshandelingen zijn, en er geen open conflictsituatie aanwezig is, in tegenstelling tot andere gebieden; Uit het feitenrelaas van verzoeker blijkt echter het tegendeel. Dit element wordt overigens nog

duidelijker door het feit dat verzoeker is te weten gekomen dat er na zijn vlucht nog meerdere mensen naar hem zijn komen vragen. Over dit element wordt in de bestreden beslissing zelfs met geen woord gerept. Er is dus duidelijk een reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, als op ernstige schade;

Artikel 48/4 van de Wet van 15 september 2006 specificceert in de eerste paragraaf:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitinggronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie, of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het mag verder duidelijk zijn dat het voor verzoeker onmogelijk is om naar zijn land terug te keren.

Minstens zou aan verzoeker de subsidiaire bescherming moeten worden toegekend;»

3.3 Waar verzoekster stelt dat “de bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming (...)” toe te kennen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een weigering inhoudt tot het in overweging nemen van de asielaanvraag met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder is aldus niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of te weigeren aan verzoekster en blijkens de bestreden beslissing is geen dergelijke beslissing genomen.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster zich voor haar tweede asielaanvraag beroept op de problemen van haar echtgenoot en verwijst naar de feiten die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werden aanvaard om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot, welke reeds werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden (RvV arrestnr. 48 403 van 22 september 2010), moet voor de thans aangevoerde middelen dan ook tot hetzelfde worden besloten.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, beide ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN